

3 Minder geld

Fasos indirect gedupeerd door korting Provincie op SHC

7 Lecture Enron

Andrew Fastow holds up his prison ID card

5/8-9

Employability

"Help, I've almost graduated. What to do now?" It is important to learn a lot about yourself, discover where your interests lie and which competences you have.

observant | 33

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 26 mei 2016

De studenten Aise de Pagter en Jasper Bongers lopen naar hun huis in de Franquinetstraat, waar in 60 procent van de huizen studenten wonen. De buurt protesteert. Een reportage uit Brusselsepoort op pagina 10-11 Foto: Loraine Bodewes

Photo: Loraine Bodewes

nl

Drukke in UB grootste klacht. En muizen

Te weinig studieplekken, stroomloze stopcontacten, kapotte stoelen en muizen in het binnenstadsgebouw: studenten blijven klagen over de bibliotheekvoorzieningen aan de Universiteit Maastricht.

In een memo aan het college van bestuur van de studentengeleding in de universiteitsraad worden alle klachten nog eens op een rijtje gezet. Zo kent de bibliotheek in Randwijck te weinig studieplaatsen, ook buiten de drukker tentamenperiodes. Tevens schort het aan voldoende boeken: voor een blok met driehonderd studenten zijn er 25 beschikbaar. En als groepen samen willen studeren zijn er niet genoeg groepsruimtes.

In de binnenstadsbib heb gelden weer andere bezwaren. Kapotte stoelen bijvoorbeeld, en muizen in het gebouw. Verder is het sowieso te druk en zijn er nog altijd studenten die spullen neerleggen om hun plekje te reserveren en vervolgens een tijdje ergens anders bivakkeren.

En dan de nieuwe studiegelegenheden die zijn ingericht in de sporthal, op het Tapijnterrein, in het SSC. De algemene klacht daarover: er is geen studiemateriaal, geen boeken, en wat de Tapijn betreft, daar is het 's winters veel te koud, het is er ongezellig en bovendien kunnen veel studenten het gebouw niet vinden. De memo is niet alleen maar negatief, want juist de Tapijnlocatie wordt afgezet tegen de binnenstadsbib en dan blijkt de laatste op alle fronten te winnen: er hangt een goed studieklimaat, er is wifi, je kunt er printen, het is er comfortabel enzovoorts. Op

de kapotte stoelen en de muizen na dus.

Verder zijn er nog de problemen met stopcontacten, onontbeerlijk om snel leeglopende laptop-paccu's op peil te houden. Daar zijn er op allerlei plaatsen te weinig van, en erger nog, als ze er wel zijn staat er soms geen stroom op, zoals in de UNS40, het psychologiegebouw, melden de studenten.

Gebouwenbeheerder Yvette Froeling van de universiteitsbibliotheek heeft de memo (die twee weken geleden in een U-raadscommissie is behandeld) pas deze week onder ogen gekregen en belooft waar mogelijk actie. Alleen niet bij de UNS40 "want daar ga ik niet over." En ook niet over die andere vraag van studenten: meer e-boeken. "Daar gaan de facultaire bibliotheekcommissies over, niet wij."

Dat van die kapotte stoelen "verrast me, elk jaar vervangen we er een aantal, we gaan er meteen naar kijken." En de muizen? Froeling: "Tja, dat heb je in alle oude gebouwen. En omdat mensen mogen eten in de bib betekent dat wel dat er etensresten liggen, dat er pizzadozen rondslingeren, daar valt niet tegen op te poetsen. Maar we strooien gif, we zetten lokdozen."

Het 'reserveren' van een plaats door er spullen neer te leggen blijkt een hardnekkig euvel, al jarenlang wordt daar - door andere studenten - over geklaagd. Er loopt op dit moment een experiment om het tegen te gaan, zegt Froeling, maar over het hoe en wat laat ze niets los; "dat zou het experiment kunnen beïnvloeden. We mikken op

Lees verder op pagina 11

eng

Library access restrictions

Until 8 June only UM cardholders will be permitted to enter the University Library in the inner city. Students who don't have a UM card can gain entry on presentation of their ID and certificate of registration. "We are working hard to guarantee that UM students have a study place during the exam period", say the library staff on Facebook.

This is a turnaround compared to the policy of no access restrictions announced a few months ago. The Executive Board and the deans deemed that the library should be open to outsiders, although it is not, strictly speaking, a public library. Building manager Yvette Froeling understands the con-

fusion. "We continued monitoring library use and saw last week that it was getting too crowded with non-UM visitors, especially secondary school pupils preparing for their exams. We also received many complaints from our own students. So yes, we made a quick decision to implement this rule." Card inspectors will be stationed at the entrance from 8.30 to 5pm, including on weekends.

The reaction among students has been positive. According to Froeling, "they can find a study place quicker and it's quieter than usual." If the policy is successful, it will be repeated during the fifth block next year.

Wendy Degens

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Als Peter met mij gaat fietsen of als ik met hem ga hardlopen, krijgen we geheid echtscheiding”

Naam: Manon Gorissen (Maastricht, 1962) * **In het dagelijks leven:** manager digitale communicatie sinds 2010/ projectleider nieuwe website UM * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Peter, zoon Remy (31) en dochter Anouk (29) * **Woonplaats:** Sint Geertruid

Foto: Loraine Bodewes

Het leukste 'digi' woord dat ik dit jaar heb bijgeleerd:

Poeh, in mijn toespraak vorige week, toen de nieuwe website de lucht in ging, had ik het over het hamburgermenu en cash flushen. Grappiger zijn onze zelf bedachte namen. Zo had iemand een keer een plaatje van een kabouter gebruikt om te testen of de ruimte letterlijk groot genoeg zou zijn voor wat wij op die webpagina wilden. Moest er vervolgens iets nieuws getest worden, dan riepen we: 'Eén kabouter? Of anderhalve?' En we werken op webpagina's met bullets, soms met een puntje erin. Dat waren 'de titties'. Dan was het: 'Wil je een, twee of meer titties?'

Zo moeder zo zoon: Remy werkt ook aan deze universiteit, als datamanager. Hij heeft informatica gedaan, net als ik. Toch was het niet zijn eerste keuze – ik had anderhalf jaar conservatorium en een opleiding Nederlandse taal en letterkunde achter de rug voordat ik eraan begon. Remy startte in Eindhoven met bouwkunde. Hij is creatiever dan ik, had tekenen in zijn eindexamenpakket. Dat creatieve heeft hij van Peter, mijn man, die natuurkunde geeft op het United World College. Iedereen in ons gezin is sportief. Peter is een hardloper en Remy en ik zijn wielrenners. Nu fietsen we niet meer samen, daar ga ik te langzaam voor, maar dat hebben we wel heel lang gedaan. Anouk kan ook goed fietsen, maar voor haar is het geen passie. Zij houdt veel meer van paardrijden. Met haar vriend heeft ze een boerderijtje gekocht in België, aan de grens met Luxemburg. Daar willen ze een *bed&breakfast* beginnen waar mensen met hun paard terecht kunnen.

Nu heb ik weer tijd voor mijn man. Ja, hij heeft zich een beetje verwaarloosd gevoeld. De laatste weken? Nou, ik denk misschien wel het laatste jaar. Met het webproject heb ik het heel druk gehad. Overdag zat ik op kantoor en 's avonds plofte ik op de bank met mijn laptop. Niet erg, voor mij dan, omdat ik mijn werk leuk vind. Het scheelt dat Peter zelf ook genoeg hobby's heeft en dat we elkaar alle ruimte geven. We hebben elkaar ontmoet op de middelbare school, het Jeanne d'Arc in Maastricht. We speelden beiden gitaar in het schoolorkest en kwamen erachter dat we dezelfde gitaarleraar hadden.

Boek op het nachtkastje: *The Children Act* van Ian McEwan. Over een vrouwelijke rechter die een moeilijk dossier in handen

krijgt. Ik houd van literatuur, heb niet voor niets een studie Nederlands gedaan [Katholieke Leergangen in Tilburg en vervolgens aan de universiteit in Nijmegen]. Ik zit ook al jaren in een leesclubje.

Ik kwam erin toen ik hoogzwanger was van Anouk. Toch komt er doorgaans weinig van lezen, omdat er zoveel andere dingen moeten. **Ik was geen moeder die met koekjes en thee op haar kinderen wachtte.** Klopt. Ik heb altijd gewerkt. Ik ben niet zo'n verzorgend type, je moet mij geen baan geven in de verpleging. Natuurlijk heb ik mijn kinderen verzorgd, maar ik heb hen ook vrij vroeg zelf dingen geleerd. Ik bracht hen 's ochtends naar school, Peter was thuis als ze uit school kwamen. Tussen de middag werden ze opgevangen door een buurvrouw, tevens goede vriendin.

Wat ik nog moet leren: Geduld hebben. Ik ben van het type 'gaat niet, bestaat niet' en 'liever gisteren dan vandaag'.

Van de zomer ga ik naar... Zuid-Italië. Als de afstand niet te groot is, gaan we met de auto, maar Apulië vinden we te ver. We nemen het vliegtuig. De fiets blijft thuis. Als Peter met mij gaat fietsen of als ik met hem ga hardlopen (daar is hij heel goed in) krijgen we geheid echtscheiding. Dat is gewoon niet leuk omdat de een er veel beter in is dan de ander. We zullen op vakantie veel gaan wandelen.

Ik ben groot geworden tussen... in mijn jonge jaren woonden we tegenover bakkerij Hermans in de Zakstraat, maar rond mijn elfde zijn we – vader, moeder, twee jongere zussen – naar Slenaken verhuisd. Mijn vader is daar geboren en wilde er weer gaan wonen toen zich de gelegenheid voordeed daar een huis te kopen. Ik zat op de middelbare school in Maastricht en fietste elke dag zo'n 18 kilometer op een fiets met drie versnellingen – ik denk dat daar de basis is gelegd voor mijn liefde voor fietsen. Mijn vader was bedrijfsleider bij een Peugeot-Mercedes garage. Ik kwam er af en toe en was gefascineerd door alles wat er gebeurde. Even heb ik nog gedacht aan een leven als automonteur, haha. Toch ging ik voor het conservatorium, want ik wist al op de lagere school – ik speelde gitaar – dat ik iets met muziek wilde. Toch bleek het conservatorium niet mijn ding.

IT is my middle name. Het waren de jaren tachtig. De banen als docent Nederlands lagen niet voor het oprapen. Ik mocht iemand vervangen of kon terecht voor een paar uurtjes. Niet ideaal, ik wilde

meer vastigheid. Uiteindelijk ben ik me gaan omscholen. Ik dacht zelf dat ik een echte alfa-vrouw was, hoewel ik techniek wel leuk vond. Ik kon met de boormachine overweg en vond het leuk om te prutsen met de elektra. Maar rekenen was bijvoorbeeld niet mijn sterkste kant. Ik deed een affiniteitstest waar informatica uitrolde. Dus ik naar de HTS in Heerlen. Later heb ik nog een master Science & Technology aan de UM afgerond. Iedereen die het hoort, zegt nog steeds: 'Wat een vreemde stap, van Nederlands naar informatica', maar dat valt reuze mee. Grammaticaal analyseren is eigenlijk hetzelfde als programmeren. Via het arbeidsbureau kwam ik in 1993 bij de IT-afdeling van de universiteit terecht. Maasnet was net aangelegd en ik moest langs alle vakgroepen om te vertellen wat er allemaal mogelijk was. 'Hallo, mag ik u vertellen dat we e-mail hebben.' Ongelooflijk. Mensen moesten leren omgaan internet, er waren nog bijna geen plaatjes, wel veel tekst en je kon van alles opzoeken aan de hand van trefwoorden. Moest je voorheen met een diskette naar de computerkamer, nu kon je – als je een eigen computer had – allerlei dingen doen aan je bureau.

Thuis voel ik mij het fijnst als ik... niets hoeft. Ik kan goed stil zitten, maar dan moet er niets door mijn hoofd spoken en er geen tijdsdruk zijn. We wonen al jaren in Sint Geertruid, een actief dorp met allerlei verenigingen. We wilden op een gegeven moment weg uit onze flat in Maastricht en paktten letterlijk de passer en een kaart. Maastricht moest namelijk wel nog bereikbaar zijn met de fiets. Al meer dan twintig jaar geleden liet een dorpsgenoot de naam van de Wieler Tour Club Sint Geertruid vallen, maar ik hield de boot een beetje af omdat ik nog nooit op een racefiets had gezeten. Toch werd ik enthousiast. Ik kocht een tweedehandsje en werd lid. Sinds 2012 ben ik voorzitter. Ieder jaar organiseren we de Mergelheuvelland-tweedaagse in september, een groot evenement met zo'n tienduizend deelnemers. Ja, daar ben ik trots op. Maar ik kan ook trots zijn als ik lange ritten uitrijd, zoals afgelopen weekend op Sardinië. Tot drieduizend hoogtemeter en veel kilometers. Ik heb ooit de klassieker Milaan-San Remo gefietst: 300 kilometer op één dag. Aan de finish dacht ik: 'Wat kan iemand me nu nog maken?'

Ook Fasos gedupeerd door beleid provincie Week van Nieuw Maastricht

Het plan van de Provincie Limburg om de helft van haar subsidie voor het Sociaal Historisch Centrum Limburg (SHCL) in te trekken, stuit op weerstand bij de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen (Fasos). Die faculteit werkt nauw samen met het SHCL.

De provincie wil de bezem halen door wat de erfgoedsector wordt genoemd: instellingen en organisaties die zich bezig houden met de Limburgse geschiedenis, van archeologische vondsten tot bedrijfsarchieven of schutterijfeesten. Daar valt bijvoorbeeld het Centre Céramique onder, waarvan de subsidie voor de Limburgensia-afdeling geheel wordt ingetrokken, en ook het SHCL. Volgens de provincie, met name CDA-gedeputeerde Ger Koopmans, doen de instellingen veel te weinig aan digitalisering en zijn ze niet toegankelijk genoeg: te elitair, te academisch. Wat er op sites te vinden is, zei Koopmans in *Dagblad De Limburger*, is “te vaak voer voor alleen specialisten en promovendi. Zo heeft erfgoed geen toekomst.”

Het SHCL wordt voornamelijk door twee instanties bekostigd, de provincie en de Universiteit Maastricht. Elk neemt zo'n vier à viereneenhalve ton per jaar voor zijn rekening, de UM iets minder

dan de provincie. Daarvan worden onderzoekers betaald, een wetenschappelijk bibliothecaris, en overhead. De banden met Fasos en vooral de vakgroep geschiedenis, zijn sterk: onderzoekers maken gebruik van de collecties van het SHCL, directeur Ad Knotter is hoogleraar bij de faculteit. De publicaties van het instituut worden meegenomen in de facultaire onderzoeksvisitaties en krijgen goede tot zeer goede beoordelingen.

De directeur hoopt de provincie nog op andere gedachten te kunnen brengen, iets waar Fasos-decaan Sophie Vanhoonacker hem in steunt, zo laat ze weten. Knotter: “Het gaat er niet om dat wij tegen digitalisering zijn, integendeel, dat is de toekomst en we werken er ook aan. Het punt is dat een subsidiekorting met de helft betekent dat we mensen moeten ontslaan die nodig zijn voor het beheer van de collecties: de archieven, de bibliotheek, de fotocollecties. Dat beheer is essentieel, juist ook als je wilt digitaliseren.”

Historicus Joop de Jong van Fasos beaamt dat volmondig: “Het gaat om de ontsluiting van archieven en collecties, je hebt mensen nodig die er thuis in zijn, die de inhoud kennen, die die digitale inhoud context kunnen geven. Als alles alleen maar ongesorteerd wordt ingescand, ben ik als onderzoeker verloren.”

Deputé Koopmans beweert dat het niet om een bezuinigingsoperatie gaat: het geld blijft beschikbaar maar moet verworven worden in de vorm van projecten waarvoor de instellingen met elkaar zullen concurreren. Knotter: “Dat is het probleem juist, dan halen wij per project eventueel weer tijdelijk mensen binnen, maar die ontberen de kennis die het vaste personeel wel heeft. Dus dat werkt niet.”

De operatie lijkt inmiddels nog een bedenkelijk randje te hebben. De nota waarin de provincie haar nieuwe beleid aankondigt komt uit de koker van Koos Hussem, eigenaar/directeur van een digitaliseringsbedrijf in Roermond, x-cago. Onder de mogelijke digitaliseringsprojecten die de provincie zou willen steunen zijn er twee van dit bedrijf. Knotter en andere betrokkenen bij het Limburgse erfgoed meldden dit afgelopen zondag in een radio-uitzending van *LI*.

Inmiddels heeft Knotter een gesprek met gedeputeerde Koopmans gehad. Volgens Knotter heeft deze hem toen ervan verzekerd dat er geen provinciale digitaliseringsopdrachten naar x-cago zullen gaan. Op 3 juni wordt het plan in de Provinciale Staten besproken.

Wammes Bos

Lustrum Rosalind Franklin Contest

De beste geneeskundestudenten komen uit Amsterdam

Ze zaten zo dicht bij het goud, het vijfkoppig team geneeskundestudenten van de Universiteit Maastricht. Maar in de eindronde legden ze het af tegen studiegenoten van de Universiteit van Amsterdam wier medische kennis net iets beter was. Afgelopen zaterdag vond voor de vijfde keer de Rosalind Franklin Contest plaats in de aula van de Minderbroedersberg, een wedstrijd waarin artsen in spe van Nederlandse geneeskundefaculteiten diagnoses stellen, medische vragen beantwoorden en patiënten onderzoeken. De competitie is vernoemd naar de Britse chemica Rosalind Elsie Franklin (1920-1958) die vernieuwend DNA-onderzoek deed.

Het idee komt uit Berlijn waar jaarlijks de Benjamin Franklin Contest werd gehouden. “Een aantal jaar geleden zijn een paar geneeskundestudenten gaan kijken in Duitsland en ze waren zo enthousiast dat ze het hier ook zijn gestart met hulp van professor Martin Paul”, zegt voorzitter Jorian Krol. De eerste editie vond plaats in mei 2012, de Universiteit Maastricht ging er met de eerste prijs vandoor, net als in 2014. Tussen hun tegenstanders bevonden zich nog geen Amsterdammers. De Universiteit van Amsterdam had

Hoeveel moeten we straks toedienen via het infuus? Foto: Akin Bay

geen interesse en de Vrije Universiteit zei op het laatste moment af. Het jaar daarop voegden deze faculteiten zich er wel bij. Met succes, want

de twee Amsterdamse universiteiten pakten de afgelopen edities drie keer goud.

WD

Robots, zelfrijdende auto's en een campusfiets

Zelfrijdende auto's, het internet der dingen, intieme technologie, robotica en QS ('Quantified Self') ... het is er allemaal al, zij het soms nog rudimentair en niet voor iedereen. De verwachting is dat dit snel anders wordt. QS is het verzamelen van gegevens over jezelf of je omgeving met behulp van draagbare elektronische sensoren (*wearables*) of apps op bijvoorbeeld smartphones. Intieme technologie klinkt een beetje duister ('*real life dolls*' die volgestopt zijn met artificiële intelligentie?), maar houdt ook "technologie met menselijke trekjes in, zoals digitale coaches, realistische avatars en robots waardoor de grens tussen mens en technologie verder vervaagd", aldus het Rathenau instituut. Laatst hoorde ik iemand spreken over het "internet van blaadjes"; de zaal bleef in verwarring achter want waren het nu blaadjes van bomen en planten of ons soort (wetenschappelijke) (pdf-)blaadjes?

Bij al dit soort ontwikkelingen gaat het om innovaties. Voordat ze 'uitgerold' zijn, moet aan tal van eisen worden voldaan: doen ze wat ze beloven, brengen ze wat op, sluiten ze aan

op vigerende wet- en regelgeving én scoren ze een voldoende op het *precautionary principle*, zoals Thierer van het Mercatus Instituut (George Mason University) het noemt. Het is het geloof dat nieuwe innovaties afgeschermd moeten worden van derden, totdat de ontwikkelaars bewezen hebben dat "*they not cause any harm to individuals, groups, specific entities, cultural norms, laws, norms or traditions*". Hij geeft een voorbeeld uit de tijd dat internet (toen nog Arpanet geheten) ontwikkeld werd binnen MIT (Massachusetts Institute of Technology). Het handboek schreef voor dat het gebruiken van "*Arpanet for anything which is not in direct support of government business like sending electronic mail for commercial or political purposes is both anti-social and illegal*". Zie hoe het gelopen is!

Gelukkig is er ook een ander principe dat Thierer behandelt: ga voor *permissionless innovations* en experimenteer. Karl Popper en Donald

Campbell (van *the experimenting society*) zouden deze benadering toejuichen. Ik ook, maar realiseer me wel dat er in onze verzorgings- & reguleringssamenleving heel veel water door de rivieren zal gaan, wil het er van komen. Ook een fenomeen als RtC, het *right to challenge* waarin burgers taken van overheden overnemen omdat ze vinden dat ze het zelf beter kunnen, heeft nog een lange weg te gaan.

Zou de UM als jongste Nederlandse universiteit niet voorop kunnen lopen met het ontwerpen van een *permissionless innovation*: een geheel nieuwe opleiding, transdisciplinair, gericht op integratie van neurowetenschappen met andere disciplines, met aandacht voor menselijke besluitvorming en gedragsmechanismen in diverse maatschappelijke velden maar vooral in de digitale wereld, geheel te volgen met behulp van hololensen, apps, wearables en andere gadgets, met VRET (*virtual reality experimental testing*) en voorzien van campusfietsen met

Met de Week van Nieuw Maastricht wil Maastricht LAB nieuwe - kleine en grote - stedelijke ontwikkelingen onder de aandacht brengen. Denk aan tijdelijke parken, creatieve winkelconcepten, het Sphinxkwartier en Tapijn.

Maastricht LAB initieert en begeleidt al vier jaar lang projecten in de stad, vertelt projectleider Tim van Wanroy. Voorbeelden zijn de 'community' van ondernemers in de oude brandweerkazerne in de Capucijnenstraat, en Caracola, een creatieve broedplaats in een oud schoolgebouw in Wittevrouwenveld. Daarnaast noemt Van Wanroy de voormalige V&D waar een mega pop-up hall opent met tijdelijke winkels met euronale producten. Universitair docent Carijn Beumer, tevens columnist van *Observant*, is initiatiefnemer van operatie steenbreek in Maastricht waarin ze mensen wil enthousiasmeren om hun tuinen te vergroenen. Ook zij klopte aan bij Maastricht LAB.

Op maandag 30 mei start het zesdaagse evenement, de Week van Nieuw Maastricht, met workshops, rondleidingen, debatten en lezingen. Want nu is het volgens Van Wanroy tijd dat deze projecten zichtbaarder worden, dat de ondernemers "een podium" krijgen en dat bezoekers "enthousiast" worden.

Elke dag staat in het teken van een thema. Maandag draait het om architectuur, stedenbouw en publieke ruimte, met onder meer een bouwplaatsbezoek aan het nieuwe filmhuis Lumière. Dinsdagavond is er een debat in de voormalige V&D over de toekomst van het winkelen en donderdag geeft onder meer Piet Eichholtz, UM-hoogleraar vastgoedfinanciering, zijn visie op de wijk- en vastgoedontwikkeling in Wyck. Op vrijdag is er een LAB-Safari waarbij iedereen op de fiets langs diverse initiatieven en projecten wordt geleid.

In een dagelijks LAB-café in de Brandweerkantine gaat tafelvoorzitter George Vogelaar in gesprek met tafelgasten en het publiek over het thema van de dag. Donderdagavond 2 juni is Bas de Laat, UM-biochemicus en directeur van Synapse BV, te gast met zijn vrouw Marieke. Zij hebben de leegstaande Sint Lambertuskerk op het Emmaplein gekocht en willen er gaan wonen, werken en een gedeelte verbouwen voor mini-congressen.

30 mei tot en met 4 juni, #WNM16, www.maastrichtlab.nl/wnm

Wendy Degens

autopilots, om het ook nog een beetje gezond te houden (en al dan niet 'geaccrediteerd'). Het lijkt me een waardig afscheidscadeau voor scheidend Rector Luc Soete, die altijd al van de innovaties is geweest.

Frans Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek, en directeur Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC), Ministerie van V en J, Den Haag

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Jona Linde inspired by Frans van Winden

“Not someone for quick successes or easy scores”

He is very open and despite his success, he is never arrogant. He gives researchers the space to follow their passion. When decisions need to be taken, he wants to hear everyone's opinions first. So, he is a friendly man. But if the interests of the research institute that he helped set up, are at stake, professor Frans van Winden can be fierce and put up a fight.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“It is of course this fighting spirit that brought about CREED [the Amsterdam Centre for Research in Experimental Economics and political Decision making]. The first centre for experimental economic research in the Netherlands,” say Dr. Jona Linde, who works at the School of Business and Economics. “It is a kind of laboratory, without the usual instruments of a medical lab, but full of computers and test subjects, mostly students. We test whether our predictions about how decisions are taken, are correct. For example, how do people deal with risk? Would they rather choose a lottery in which large amounts of money can be won, or the lottery in which there is almost always a prize, even though the amount of money is much lower?” He became acquainted with Van Winden, who

is both nationally and internationally renowned, during his study of Economics at the University of Amsterdam. “He was my teacher in second or third year. He explained things very well, and that was noticed.” Chuckling: “I hope he noticed me at the time too. Later on, I met him again during my Ph.D. research at CREED. He was the director - has recently retired, at the age of seventy. But he still works. Frans has a real interest in the subject that he has studied for many years: the importance of emotion and human relations when making decisions. It is an important subject, but at the same time difficult to research. Emotions are broad, not easily measurable. The influence of relations is also difficult to determine. He is not someone for quick successes or easy scores. Fortunately, because that is not pos-

sible with his subject.” An extraordinary thing, Linde emphasises, is that Van Winden remained open to new research methods throughout the years. “Just before his retirement, he introduced neuroeconomics: can we trace any of those emotions in the brain?”

Linde hopes that he too will maintain that open attitude - “not dogmatically” - when it comes to new methods. “I also try to choose my subject from an intrinsic motivation, even though I focus less strongly on one subject. For example, I investigate whether someone takes more risk if he is relatively worse off than another. The answer? They actually take less risk.”

Riki Janssen

A bread from God

‘Are you sure you still want to learn Spanish?’ my Argentinean friend asks me jokingly. After having gotten used to her outspokenly Argentinean accent, in which every j-sound transforms into the hissing of a snake, I felt I had come to the point where I could understand practically everything in Spanish as long as I paid attention. However, when our Colombian study friend tries to get a glass of tap water, asking for a glass of ‘agua del tubo’, the Spanish waitress interprets this as a water and a beer - because in Spain’s Spanish, ‘tubo’ doesn’t mean tap, it means a small glass of beer. She leaves both the Argentinean and the Colombian confused, not to mention my incomprehension.

Similarly, the first time my Puerto Rican classmates uttered the phrase ‘un pan de Dios’ (a bread from God), I thought I must’ve misunderstood - apparently, one uses it to describe a nice person. When they then invited me to ‘janguear’ a bit (interpreted by me as ‘hangar’, which led to interesting thoughts) the following week, I wasn’t sure if to be scared or flattered. In the end, we had a great time hanging out.

However, by a long distance the very best thing about Spanish is its swearwords, spiced with a juicy catholic flavor. Pardon my French, but I do feel the need to introduce some of the most remarkable ones, staying within the limits of civilized (although the Spanish don’t seem to).

When an English-speaker might say ‘Shit!’ or ‘Fuck!’, in Spain we can enjoy people exclaiming ‘La Virgen!’ (The Virgin Mary); ‘me cago en la leche’ (I shit in the milk) and, by far my favorite when it comes to the translation to English, ‘me cago en la hostia’ (I shit on the communion wafer). As one might understand, I’m very eager to continue learning Spanish. Thank God, I have plenty of pieces of breads from God to help me out.

Fleur Damen,

UCM-student now in Granada

University Centre for Employability expected in 2018

“UM does not aim to guide students into employment, but focuses on enhancing employability”

What can I do? What do I want? Will the labour market have an opening for me? Many students have doubts about their knowledge, capabilities and chances on the labour market. Maastricht University wants to facilitate students in their academic and personal development and make them aware of their employability. Eventually, in 2018 this should result in the creation of a new Centre for Employability at the Tapijn Barracks.

Employability stands for the sum total of academic knowledge, skills, competences (such as leadership qualities, analytical skills, time management) and experience. Plus the capability to build on this throughout one's life. The idea is not that the UM takes the student by the hand, according to *Proposal Employability*, a UM memo

that was presented in the University Council last Wednesday. “Employability is a shared responsibility: the institution acts as a facilitator by providing students with opportunities to enhance their employability, but students retain the final responsibility to make use of the resources offered. That is, UM does not aim to guide students into employment, but focuses on enhancing employability.”

When it comes to student advice and guidance, Maastricht University has no fewer than 250 different ‘activities’ to choose from. The Council for Academic Advising and Student Counselling of Maastricht University (SUMa) has drawn up a list. Part of what is on offer – such as workshops by UM Career Services – needs to be “optimised” and where necessary adapted to new social

developments, evaluations, and the outcome of scientific research, but also “tailored to the questions by faculties and students”, the memo states. Research – developed in close collaboration with ROA (Research Centre for Education and the Labour Market) – will be part of the new centre's tasks.

There will also be professional career counsellors, who will initially support the student advisors and academic advisors in the faculties. Furthermore, there will be useful tools, including a UM-wide database for work placements and a student journal/portfolio in which students can see at a glance what they have or haven't done in terms of academic and professional development. The School of Business and Economics is working on a Customer Relation Management (CRM) system

containing all SBE contacts with businesses and organisations. This database could be extended to the whole UM.

The new centre that will bring together numerous initiatives and create more transparency and efficiency will only be created when everything has been finalised. Not before, because the UM wants to avoid it “creating expectations with students and the outside world which we cannot meet yet”. How much all of this will cost, is not clear yet. That would need “further analysis”, say the authors of the memo. Under which umbrella the centre will come – SSC or Edlab, for example – will be decided in due course.

Riki Janssen

See also pages 8-9

Overcrowding in UB is main complaint. And mice

Too few study spaces, sockets with no power, broken chairs and mice in the inner city building: students continue to complain about the library facilities at Maastricht University.

A memo from the student fraction in the university council to the Executive Board, lists all complaints. The library in Randwijck, for example, has too few study spaces, even outside the busy exam periods. There is also a lack of books: for a block with three hundred students, there are 25 books available. And if groups want to study together, there are not enough rooms for groups.

In the library in the city centre, there are other problems, including broken chairs and mice in the building. It is also too crowded and there are still students who reserve spaces by placing their belongings on it, only to leave and hang out elsewhere for a while. And then the new study facilities that have been created in the sports hall, on the Tapijn grounds, and at SSC. The general complaint about those is that there is no study material, no books, and as far as Tapijn is concerned, it is much too cold in the winter, it is unappealing and many students cannot

even find the building. The memo is not just negative, because the Tapijn location is set off against the city centre library and the latter wins on all fronts: there is a good study climate, there is WiFi, you can use the printer, it is comfortable, and so on. Except for the broken chairs and mice.

Then there is the problem of the sockets, essential in order to keep rapidly depleting laptop batteries charged. There are way too few in various places, or worse, there are sockets but they don't always have power, as is the case at UNS40 (the Psychology building), students report.

Building manager Yvette Froeling of the university library received the memo (which was discussed two weeks ago in a University Council committee) only this week and promises to take action where possible. Just not at UNS40 “because that is not my decision.” Nor with regard to the other question from students: more eBooks. “That is a decision for the faculty library committees, not for us.”

The issue of the broken chairs “has surprised me, we replace a number of chairs every year, we will look into it immediately.” And the mice? Froeling: “Well, that's what you get in all old buildings. And

because people are allowed to bring food into the library, there are leftovers, pizza boxes are left lying around, our cleaning cannot keep up with that. But we do put down poison and we use mouse traps.”

‘Reserving’ a space by putting your belongings on a desk or a chair appears to be a persistent problem. This has been a complaint - by other students - for years. There is an on-going experiment to prevent this, says Froeling, but she wouldn't say any more about the details: “that would influence the experiment. We are aiming for a behavioural change.”

Another suggestion by the students was welcomed, in fact, the library is already working on it. Most likely in September, there will be a kind of ‘barometer’ on the university library site, plus an app, that shows how busy it is at the various locations.

The university library's policy is twofold: for the long term and the short term. As far as the first is concerned, the library is going to work with facility services to create a prognosis on the requirements of library facilities in 2025. Undoubtedly, the lack of group rooms will be part of that. Froeling: “The room booking facility is very popular. We have noticed that there are too few group spaces.”

Furthermore, where possible we are looking at solutions for the short term. Facilities such as the Tapijn are an example, additional learning spaces without study materials, but the students are now complaining about that. Froeling: “It was a conscious decision not to have books available there. By the way, there is a group of hard-core users at Tapijn who think it is fantastic, who especially don't want everyone coming there. As far as the cold is concerned, the study boxes themselves are heated, but the corridors, open spaces are not. And no, we will not be putting sheets of plexiglass in front of the windows, as these students suggest, as it would be a costly measure. The building will eventually be demolished, so we are keeping investments to a minimum.”

Students, the memo states, have trouble finding the new facilities, such as the study spaces in the sports hall and at the Tapijn barracks. Froeling: “That will solve itself, the new study spaces at SSC weren't full in the beginning either. We're not going to take them by the hand, at any rate.”

Wammes Bos

A thousand people on yoga mats

A thousand people on yoga mats at the Tapijn barracks. That is the aim of the Good Life Yoga Maastricht foundation. On 21 June, International Yoga Day, the organisers want to show that yoga is not “woolly, boring or just sitting down,” says psychologist Kim van Oorsouw, a researcher at Maastricht University. “On the contrary, it gives power and flexibility, improves the ability to concentrate and prevents tension in your body as well as back problems.” Van Oorsouw, along with fellow yoga teacher and initiator Louke Bos, states that these days people have less and less contact with their own bodies. “Yoga helps you restore that contact. We are not the only ones who think so, the United Nations do too, which is why they declared the International Yoga Day.” With this mega-yoga lesson, Good Life Yoga Maastricht also wants to collect money for a good cause. One euro of every ticket sold will go to Scholarships for Higher Education (SHE). This programme offers youths in India a chance to study and in doing so contribute something to their community and beyond. Money will also be generated via crowd funding and via a sponsor action for primary schools. “On 21 June, we will seek contact with yoga teacher Anouk Prop on screen, she is in India and will participate in the yoga lesson together with the youngsters.”

www.goodlifeyogamaastricht.nl

CF

Work like a slave, eat like a king

Perfect pizza starts with the crust – and Bancale 61 nails it

Pizza ai formaggi DOC e pomodorini €15,00
Margherita con crudo
rucola balsamica & Parmigiano €14,50

When it comes to pizza, everyone has an opinion. And with all those different preferences, discussions about pizza require the same level of delicacy as debates on politics or religion. Bancale 61, which opened recently in Scharn, not far from the Albert Heijn XXL, serves incredible pizzas: visually arresting and baked in a shallow-domed, wood-fired oven at 485°C for no more than 90 seconds. What's more, this tiny takeaway pays the utmost attention to the correct preparation of its dough. Like that used

for bread, it is soft and elastic, made from wheat flour and completely devoid of fats. I know of no other local pizzeria that goes to such lengths, and I'm guessing you won't taste a crust like Bancale 61's anywhere else. It had a delicious, uniform fluffiness, a cushiony yet chewy softness, with no big air pockets or blisters. And the owners really do use traditional Italian ingredients – proper parmesan cheese, fresh San Marzano tomatoes, Buffalo mozzarella from the Campania region and first cold-pressed extra virgin olive oil. I ordered one of the traditional pizzas: *Pizza ai formaggi DOC e pomodorini 'Spunzillo'*, with yellow tomatoes, mozzarella, gorgonzola, Fontina cheese and flakes of parmesan. The crispy dough and the chewy, slightly wet cheese topping were heavenly, just as they were on a later visit when I tried the Margherita pizza with rocket

and Parma ham; a great, balanced combination. I would have liked more shredded basil leaves to top it all off, but that's just my personal bias talking, as I love fresh herbs on a pizza.

Given the small size of the restaurant, with its few seats made out of wooden transport boxes, the staff at Bancale 61 are very approachable and fast. It is run by a young couple who sounded confident about their menu and proud of their newly opened business, which is always a plus. In the heat of the excitement, they forgot to ask if we would like any drinks with our meal, although to be fair, they may have been under the impression we were only there to pick up a takeaway pizza.

The restaurant also sells Italian wines, which are on display in wooden boxes stacked against the left-hand wall. If you wish to hang around, be aware that you'll be eating your pizza out of the cardboard box and chatting with the owners. It's certainly worth the hike out to Scharn for the finest pizza in town, although not on Mondays when the place is closed. Check out Bancale 61's

Bancale 61
Scharnerweg 61, www.bancale61.nl

website for the latest specials, such as pizza Burrata or 'Spring in Limburg'.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★☆
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ FocusList
- ▶ Study/concentration/useful
- ▶ Free (Android), €2.99 (iOS)
- ▶ Android, iOS

It is that time again, pulling all-nighters with coffee and study books instead of having a beer with friends. If you don't have exams, there will be papers to hand in. FocusList helps you to concentrate when you have to work. The app is based on the Pomodoro technique. A 'pomodoro' consists of working for 25 minutes and then taking a break for 5 minutes. In those 25 minutes, you concentrate on a single task, ignoring any incoming e-mails or text messages. Those things are allowed again when the alarm sounds to indicate that you can have a break or – if it is work related – in the next task block. After four 'pomodoros', you can take a longer break: 15 to 30 minutes. The idea is that because of these regular breaks, you can work in a more concentrated way for longer than when you just go on working.

It was the Italian Francesco Cirillo who got the idea in the nineteen-eighties and simply used a kitchen timer (in the shape of a tomato, hence the name). Of course you can still use the traditional method, but the advantage of FocusList is that the app also keeps statistics. When you enter an assignment in the app, you indicate how many 'pomodoros' you think you will need. The app checks whether this is correct. In doing so, you can estimate more accurately how long you need for recurrent assignments. A disadvantage is that you cannot enter small tasks, such as sending e-mails, separately; after all, those won't take you twenty-five minutes. But you can adapt the times of a pomodoro and your break. The question is whether you get enough done if you only work for 5 minutes and then take a 10-minute break.

CF

Dear Ingrid

Monkey

Milan (26): "I worry about everything. About how I should tackle matters, but also about the way in which I have done things. I get tired from all that thinking. How can I create peace and quiet in my head?"

Ingrid: I'm on my bicycle heading into the city centre. I have cycled this route along the Maas many times, but never before did it catch my eye. It is only now that I see the poem on the facade of De Bordenhal theatre. I get off my bike to read it and I think it is beautiful.

It happens regularly that life passes me by. For example, I can watch television without seeing anything or eat without tasting anything. At times like that, my thoughts have literally taken me to another place. I ruminate on a conversation that I had earlier that day or make preparations for a job that needs doing. Useless, but that's how our brain works. And by 'our' I don't just mean yours and mine, Milan. Our mind is sometimes referred to as monkey mind. Just like a monkey, thoughts jump in all directions. If we are not aware of that, our mind is often somewhere else than our body. That place where we are dwelling in our thoughts, in the past or in the future, is often not so pleasant. It is stressful and it makes us gloomy. A terrible pity. Also because these mental digressions result in us missing out on a lot. Like poems on the facade of a building, television programmes, meals and everything nature has to offer. Tame your monkey and practice mindfulness exercises. That is nothing more and nothing less than training your attention. Constantly ask yourself where your thoughts have gone to. If you notice that your thoughts are straying and you find yourself in a place where you don't want to be, bring yourself gently back to the here and now by focusing on your breathing or your senses. See, smell, feel, listen and taste. In short, live. The here and now is often not such a bad place to be in.

Ingrid Candel

Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Guest lecture by
former Enron CFO
and convicted prisoner,
Andrew Fastow

“You can follow the rules and still commit fraud”

“The accountants and banks are so smart, they’ll always find a hole” Photo: Joey Roberts

“I didn’t know I was committing fraud, but I was. I pled guilty because I broke the law, behaved unethically and harmed people. I’m ashamed and want to apologise.” These are the words of Andrew Fastow, former chief financial officer at Enron, the US energy company that went bankrupt in late 2001 after one of the biggest corporate scandals in history. Last Wednesday evening, Fastow spoke at Maastricht University.

The auditorium at the Tongersestraat 53 is packed. A large number of men in suits as well as many students have gathered for the lecture organised by Career Services of the School of Business and Economics in cooperation with RSM, a global network of accountants and tax consultants.

Andrew Fastow, who served almost six years in prison until his release in 2011, appears relaxed and friendly as he looks around the hall. This is clearly not the first time he has shared his story. The day before he spoke at Antwerp, Amsterdam is on the schedule for later in the week, and he has previously spoken at numerous US universities. “I want to try to explain what I was thinking during my years at Enron. Not to justify myself. Let me be clear: I was thinking the wrong way.”

For years, Fastow explains, Enron was the darling of Wall Street, analysts and the financial press. Worth \$70 billion at its peak, the energy giant was *Fortune’s* Most Innovative Company of the Year no fewer than six years running. Fastow himself was named CFO of the Year in 2000 by *CFO Magazine*. He holds aloft the trophy he received on that occasion. “It’s falling apart, it used to have a star on it.” The audience chuckles. Next he holds up his prison ID card. “I was given the award and the prison sentence for the very same deals. And every single deal was approved by the board of directors, the accountants of Enron, the outside auditors.” How was that possible, he wonders aloud, then answers his own question: “The loopholes. We followed the rules but undermined the

principles. Accounting rules, tax laws and so forth – they’re vague, complex and sometimes non-existent. There’s a big grey area that allowed me to use the rules to my advantage. That was my job: finding the loopholes in the law.”

Bosses

He juggled the figures, holding large amounts of debt off the balance sheet and thus out of view of investors. “I never thought about right and wrong. There were no ethics involved in my decision process; there were no morals, just rules. The only question that counted was: do I have permission? Is it allowed? If my bosses said yes – and they did – I just carried on, even if I knew I was misleading people. That’s the essence of how I thought at Enron.” In 2001 the fraud came to light, Enron went bankrupt and thousands of people lost their jobs and their pensions. Fastow ended up behind bars, as did CEO Jeffrey Skilling, who is still serving out his sentence.

Looking around the auditorium, Fastow says, “I’m sure you’re all thinking, here in Europe, we have principles.” Laughter from the audience. “But everyone’s doing it. Accountants, governments, companies – the loophole industry is pervasive.” He rattles off a list of examples, such as a US oil company that valued its oil reserves at \$95 per barrel at a time when it was clear the market value was no higher than \$50. The profit margin was enormously inflated, yet no rule had been broken; the regulations call only for an average price, and while the price per barrel had dropped to \$50 by the year’s close, at the start of

the year it was still \$120.

Dirty hands

He shows a photo of Apple’s global headquarters, located not in the US but in Ireland. “To avoid paying taxes. Is this a good deal for Apple? Is this fundamentally different from what Enron did?” There is mumbling from the audience. Fastow’s point is that everyone gets their hands dirty. It starts small; with tax returns, for instance. What do you do when your accountant says, how about we put a higher figure here and a slightly smaller amount there – all entirely within the bounds of the law – and that way you’ll get more money back?

In exchange for pleading guilty and testifying against his former colleagues, Fastow was given six years rather than the maximum of ten. It was only in prison that he finally managed to put into words exactly what he had done wrong. “My wife and kids came to visit and my eldest son, who was 15 at the time, was confused and asking all sorts of questions: if you didn’t break the rules, and all the deals were approved, then why are you in jail? I told him a parable. In a year’s time, you’ll be 16 and you’ll be allowed to drive. Say you drive to a friend’s party and you know you’re not supposed to drink. What do you say when that friend offers you a beer? ‘No thanks.’ Come on, one won’t hurt, says the friend. ‘No, no, I’m not allowed to drink.’ But the friend is smart, and offers you a tablet to chew on that has the same effect as a beer. If you take that, you’re not technically breaking any rules. ‘Would you do it?’, I asked my son. ‘Of course

not’, he said. And then I told him: I’m in prison because of the beer tablet.”

Whistle-blower

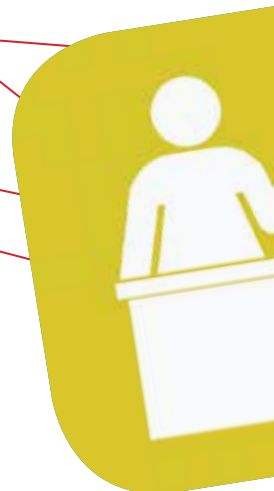
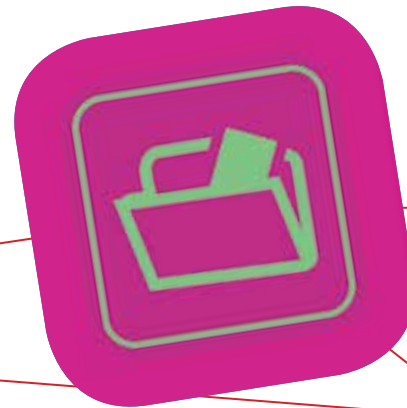
The question comes from the audience: what would it take to put a stop to these kinds of practices? A whistle-blower? Fastow has his doubts. “You’d just organise an internal investigation and it would show that no rules were broken.” Tightening the rules then? “The accountants and banks are so smart, they’ll always find a hole.” In Fastow’s view, change will have to come from the businesspeople themselves. He has drawn up a list of questions that can help to counter fraud: “If you hear about a deal that’s been done because it’s allowed, be aware and ask yourself, can I defend this decision? When you’re making a decision, ask yourself if you’d make the same decision if it were your own company and you wanted your grandchildren to take it over in the future? I think I wouldn’t have done 98 percent of what I did. Put a tenth man on the board, a kind of devil’s advocate who’s there to ask difficult questions. And think in Twitter terms: if you can’t explain what you want to do in 140 characters, than watch out.”

“Business schools are doing a great job”, he concludes. “In my day you only had to think about the shareholder. Now it’s all about stakeholders, ethical behaviour and much more. Change will happen slowly, over time.”

And Fastow leaves for the drinks, receiving a standing ovation.

UM seminar on Advising towards Employability

“Help, I’ve almost gradu

What can I do with my qualification? What do I have to offer? Today’s students are under severe pressure and hardly have time to think about themselves and their future. It is the university’s job to help them, to ensure that no talent goes to waste and that future academics can enter the labour market with more self-insight and confidence, say Robert Pans and Oscar van den Wijngaard. On 2 June -for the second year running - they will organise a seminar on behalf of the Council for Academic Advising and Student Counselling of Maastricht University (SUMa) on the theme: Advising towards Employability II.

“Yesterday, a bachelor’s student knocked on my door. She is studying Finance and has gained almost all of her credits. She will be doing exams in the last remaining subjects in a week’s time. After that, she has a writing assignment and then she will have graduated within the designated time.” She seems to be a model student, but appearances are deceiving. “She was in a panic; what should I do after that, she asked, I don’t know what I want.” This story is reported by Wim Bogaert, student adviser at the School of Business and Economics.

“It is such a pity that this student only came to us for help when she was almost finished,” say Bogaert and Robert Pans, head of SBE Student Advising and Academic Counselling Office. “There is nothing wrong with her academic knowledge, but when it comes down to her self-knowledge, insight into her competencies – things like leadership, dealing with uncertainty, analytical skills, intercultural communication, sense of responsibility – and self-confidence, she scores badly. She didn’t take part in any extracurricular activities, such as a student job, board or council membership, meeting alumni, service science factory projects, et cetera. That is when you learn a lot about yourself, discover where your interests lie and which competences you have. This student now has some homework to do and we have made a follow-up appointment to discuss these issues with her.” How is this possible? In the first year, the

SBE student advisers invite all students for a personal talk after the first block: on a voluntary basis. A mere 15 per cent takes up the offer. “I would like to make it compulsory. I am convinced that the number of drop-outs would decrease and the pleasure in studying would actually increase,” says Pans. In fact, he and Bogaert feel that these talks should continue throughout the study period at “key moments, such as the end of the first year, when the choice is made for a study abroad, a work placement, a master’s and at the time of graduation”. Not just by student advisers but also by members of the academic staff. The so-called “advising curriculum” should become more interwoven with the ‘regular’ curriculum; the ‘whole person learning’ principle that SBE has been promoting for some time. “These days, a university can no longer limit itself to just offering an academic curriculum. Academic knowledge is important, but (study) advice and guidance process, in which the students gain insight into themselves, is also important. Include moments to ask questions like: who am I? What can I do? What do I have to offer? What should I do after my bachelor’s? What would suit me?”

Sound bite

Two streets away, on the Zwingelput, where University College is housed, this kind of student guidance has been the standard for years, says Oscar van den Wijngaard, co-ordinator of

Academic Advising UCM and together with Robert Pans one of the driving forces behind SUMa and the seminar. Every UCM student has an academic advisor. They don’t take the student by the hand, but teach them to take a better look at themselves and in doing so, make the right choices. “Advising is teaching and it is about the whole person - whole person learning - so it’s about academic knowledge and skills, about competences as well as experience and personal characteristics,” they say. These are two of SUMa’s mottos, which find more and more response throughout the UM, according to Pans and Van den Wijngaard. The latter adds “At UCM, this system is more self-evident because the curriculum is not fixed, but it would be good for every student.” Should the students not do this themselves? Pans: “You shouldn’t assume that they can do this alone, certainly considering the present short duration of study programmes, the pressure, and the high expectations. It is not all about a sound bite layer so that students can sell themselves better. It is about insight, resulting in more self-confidence in taking the next step.”

Young

Reine Ramaekers, a UCM student who is hoping to graduate in four weeks’ time and who will perform during the seminar, knows all about it. “In my first year, during my very first meeting with my academic advisor, she asked: which master’s do you want to do after

this? Something in Psychology, I said. I see that you haven’t chosen statistics, she continued, and psychology without statistics is impossible.” Ramaekers took her advice and chose statistics. In her second year, the UCM student was still convinced that she wanted to do a master’s immediately after her graduation. “I just thought it was easiest. I noticed during a UCM project like Think Tank [students carry out independent research on behalf of an organisation, in this case: how does PBL fit into the 21st century] and the Debate project [a short research project, in this case: how do work placements fit into the curriculum] that research, but also teaching, appeals to me.” A research master’s in something like Neuropsychology appealed to her. Until her graduation came closer: “I noticed in my third year that I didn’t feel ready yet. I want to gain more research skills before I start my research master’s. I am still only 20, I feel very young.” Talks with fellow students (“we are a close community, and we talk a lot about this kind of thing”), her academic advisor (“who knows me very well by now”) but also a workshop in decision-making constituted the basis for her decision. “I will take a gap year. I am going to be a tutor at UCM for 70 per cent of the time and hope that I can do some small research project at the Faculty of Psychology and Neurosciences.”

Riki Janssen

Seminar Advising towards Employability II

There are workshops, courses, personal counselling, presentations, meetings with alumni, et cetera. When it comes to student advice and guidance, Maastricht University has no fewer than 250 different ‘activities’ to choose from. The Council for Academic Advising and Student Counselling of Maastricht University (SUMa) has drawn up a list and is organising

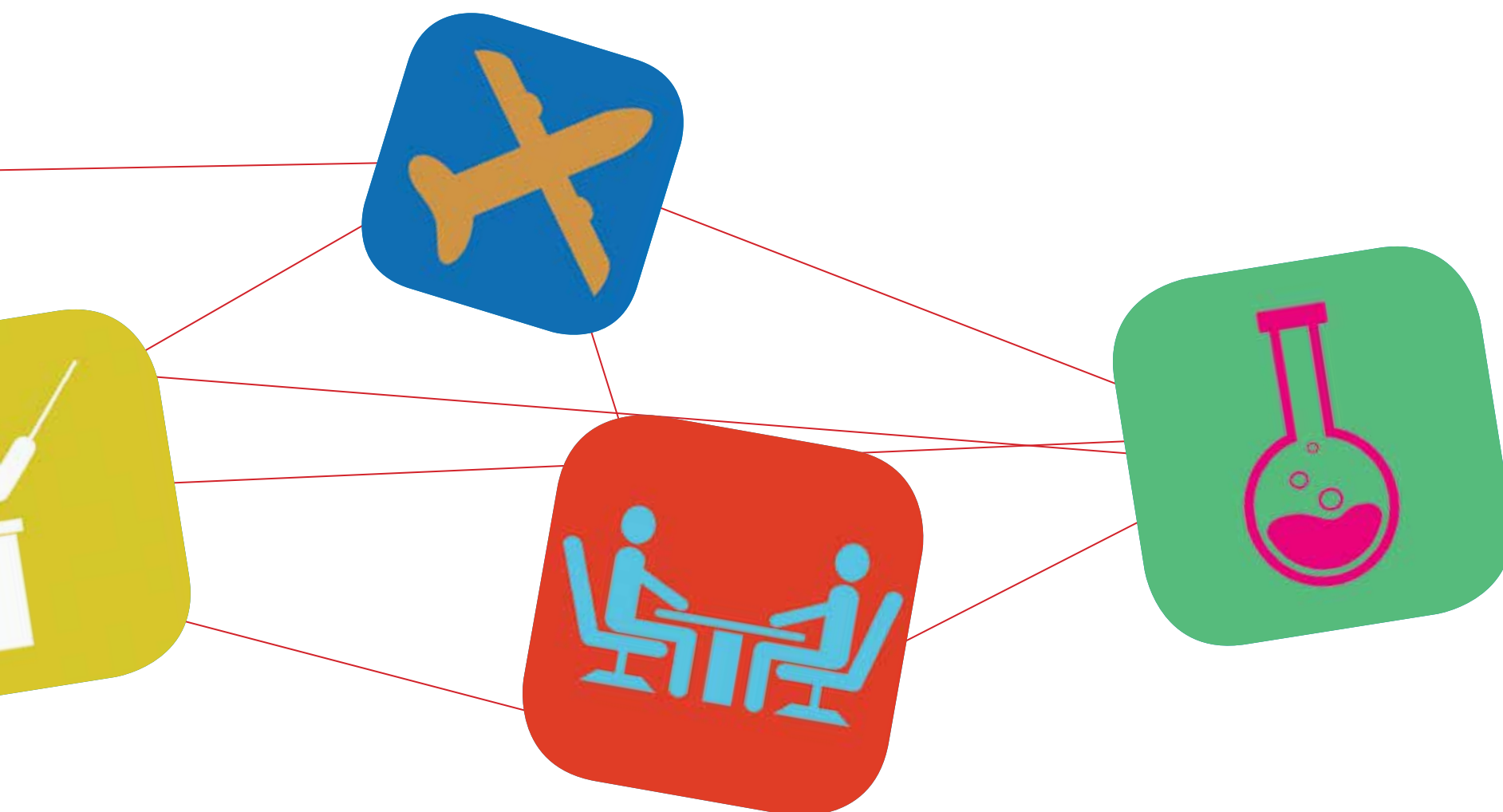
its second seminar on Thursday 2 June. It is first and foremost an exchange of best practices by faculties, but also by Student Services, the university library and the language centre. “We want to learn from each other, to see if something is missing in student advice and guidance, and whether it is possible to arrive at a shared vision,” say the organisers Pans and

Van den Wijngaard, who will both talk about their own experiences. “Student guidance is more than offering help during a crisis. You want students to think about their studies, their skills, competences, experience and personal characteristics, so that they gain more insight and self-confidence and are better prepared for the future.”

Everyone is welcome; there are still places available.

For more information: oscarvandenwijngaard@maastrichtuniversity or telephone 3885489 or <https://www.maastrichtuniversity.nl/about-um/faculties/humanities-and-sciences/advising-towards-employability-ii>

ated. What to do now?"

Graduation stress: Three students on what to do next

Maximiliane Kolb, 23, Bachelor in International Business, Class of 2015

"The biggest struggle for me was that I didn't know where to go and what to do. Of course Maastricht University offers things like the Business Days, which help you orientate yourself to some extent, but what I was missing was a career centre where you could go and get personal advice tailored to your specific profile. What helped me a lot was talking about my options for the future with my friends, since we were all in the same position. And of course, it also helped to have my parents supporting my ideas on where to go and how to proceed after graduation. "I wasn't keen to start a master's degree right away because I wanted to gain some work experience for a year after my bachelor's. I didn't know exactly what kind of job I was looking for, but I knew that I wanted to work in the creative industry. Since I minored in marketing I went looking for jobs in that sector. Overall, I focused on the industry instead of a specific job. My previous internships and choice of minor definitely influenced my decisions when it came to the job hunt.

"Initially I wasn't aware of my competences and skills other than those listed on my grade transcript. I learned through my internships over the past year what I'm good at and how to be proactive. I applied to over ten companies using a standard CV and cover letter, and to one company with an additional research paper from a marketing class which perfectly suited the company's profile and the internship I was applying for. I had three interviews and ended up with one offer. It was from Stylebop, a well-known online-retailer, where I not only sent the standard info but also added a bit more about myself and my work.

"After that year I wanted to start my master's

degree, which involved another huge decision. I think the biggest influence was my semester abroad – I went to Madrid in my sixth semester at UM and now I'm heading back there in September. I chose the Management programme based on the reputation of the university, things I'd heard from friends and the location."

Jenny Förder, 22, Bachelor in European Studies, Class of 2016

"Well, I guess the main struggles are the decisions that arise because there are so many opportunities available to us: internships, voluntary work, a world trip, another bachelor's degree, a master, a proper job, a traineeship ... I didn't know what I wanted to do for a long time. Studying European Studies is already a sign that you're undecided. It's not focused like law or medicine, but instead gives you broad insight into the many different paths you can pursue in your career. In that way it gives you the chance to find out what you really want.

"I decided to postpone my master's for a year in order to broaden my horizons, gain insight into the business world and travel the world. I'll be doing two internships for about nine months, and then travelling either through South America or around the world. After that I plan to continue my studies by doing an International Political Economics master's programme in England.

"When I was applying for internships I found it relatively easy to make connections. I'd already done one internship and once you've got your foot in the door it's not hard to connect with other professionals. The tutors at Maastricht are also happy to help with introductions, and older students too can serve as a bridge between students and young professionals."

Marvin Zornig, 24, Bachelor in International Business, Class of 2016

"I suppose the biggest struggle wasn't so much actually finding a job, but figuring out where I wanted to go with my life. At the end of the day employers will see whether or not you have true passion for the job you're trying to get, and convincing them that you're the right person for the job is nothing more than a formality at that point. "From age 12 until 20 I was convinced I wanted to start my own clothing brand. Not as a designer, mind you, but as a businessman. But that's when the college experience kicked in. I found out who I am and where my passions lie, and it wasn't in the garment business.

"I don't think there were any major influences after having graduated (considering I only graduated a few months ago), and I don't think there will be many ground-breaking changes from here on out. Since I'm going to go into humanitarian and social work, I guess the abysmal state of our planet and our societies have had the most impact on my decision as to what I want to do with my life, along with a few public figures and intellectuals, such as Noam Chomsky and Russell Brand (weirdly).

"I've been lucky to have parents that know a lot of people, especially in various charities and NGOs, which made it quite easy for me to find an internship in an ocean-preservation NGO in Hamburg, where I'm currently working.

"I wouldn't say that I'm dependent on location. In my field of work, the only difference is in the nature of the charitable work that you want to do. If you want to do office or organisational work you'd best stay in Europe or North America, I guess, while more hands-on work is obviously located where people need it most."

Victoria Angel

Five tips to increase your employability from Professor Max Ringlstetter, business economist at the Catholic University of Eichstätt-Ingolstadt and former management consultant for McKinsey.

1. Be open to moving, especially if you want to work for larger companies.
2. Double qualifications are a very positive thing (e.g. economics + engineering, law + economics). Since a consecutive master in an entirely different field might be not possible due to prior knowledge requirements, an executive master such as an MBA could be an alternative. But be careful not to just keep on doing one master's programme after the other; that might be interpreted as postponing something.
3. Extracurricular activities, especially those in the employer's area, make your application interesting. Social engagement might be beneficial too. If you've done well in these areas, say so – this shows that you have leadership abilities.
4. Always do a background check on the employer you're applying to.
5. You can make business contacts on campus or during internships, but it's just as important to keep in touch, which can be as simple as sending a Christmas card.

Op reportage in de buurten die klagen over studentenoverlast

In verschillende Maastrichtse wijken groeit de onrust over het toenemend aantal studentenpanden en de overlast die daarmee gepaard zou gaan. De gemeente heeft het studentenbeleid jaren laten versloffen en werkt met haar nieuwe regels een “wildgroei” aan gesplitste panden – lees studentenhuizen – in de hand, klaagden buurtbewoners tijdens de laatste openbare discussiebijeenkomsten over studentenhuisvesting. Observant neemt de komende weken een kijkje in de buurten en praat met bewoners en studenten. Vandaag: Brusselsepoort.

“We hebben er op dit moment totaal geen grip op.” Mart Mooren, initiatiefnemer van actiecomité Buurtbalans in Brusselsepoort-Oost, zag de afgelopen jaren het aantal studentenhuizen in zijn straat stijgen tot 60 procent. Samen met mede-initiatiefnemer Chris Leonards loopt hij het Orleansplein op. Leonards wijst naar de Condéstraat, een van de zijstraten. “Daar woont nog maar één gezin, de rest is student.” Oude fietsen in de rekken, vuilnis die te vroeg buiten staat, twee jongens met een boodschappentaskar vol bier die voorbij lopen: dit is duidelijk een studentenwijk. En voor een deel vinden Leonards en Mooren dat prima. “Ik ben hier juist komen wonen omdat er een mooie mix was van jonge gezinnen, ouderen en studenten”, zegt Leonards. Zelfs wat reuring is geen probleem. “Als hier alleen rustige studenten zouden wonen, zou ik het ook niet leuk vinden.” Al moet het wel binnen het redelijke blijven. “In de tuinen weerkaatst het geluid aan alle kanten. Als ik in mijn achtertuin zit dan kan ik rustige gesprekken van de andere kant van de straat gewoon verstaan. Laatst gaf een dispuut een barbecue voor veertig man. Dat moet je niet doen met zo’n grote groep, dat gaat hier niet”, zegt Mooren. Leonards: “Er zijn nu mensen die iedere avond gespannen naar bed gaan: kan ik vannacht slapen? Zo’n feest geven we maar een keer per jaar, zeggen studenten dan. Ja, maar als iedereen dat doet...” En daar zit ‘m nu juist het probleem: de balans is weg. “Mensen voelen zich overstelpt door het aantal kamerbewoners”, zegt Mooren. “Dat zie je aan de animo voor het actiecomité. We verwachtten de eerste avond twintig mensen. Het werden er 40-60 en een week later hadden we ruim honderd leden.”

Kennismaken

Daniëlle Laumen en Nikki Trip wonen in de Condéstraat. De eerstejaars International Business vinden het een fijne plek. Rustig, dichtbij de stad, verzorgd. “En je hebt allerlei voorzieningen in de buurt. Niet alleen een supermarkt, maar ook de huisarts en de apotheek”, zegt Trip. Dat de buurt verloedert door de komst van studenten, vinden ze meevallen. Ja, de fietsen staan wel eens op de stoep. “We moeten ermee door de gang en de keuken, als ik dan ’s nachts thuiskom wil ik de mensen die beneden slapen niet wakker maken”, zegt Laumen. “Maar meestal ben ik ’s ochtends

“Mensen voelen zich overstelpt door het aantal kamerbewoners, de balans is weg”

Chris Leonards en Mart Mooren van Buurtbalans Foto: Loraine Bodewes

weer op tijd weg. Het is een brede stoep dus je kunt er nog goed langs.” Dat je niet tot midden in de nacht harde muziek moet draaien, vindt ze vanzelfsprekend. “En als een van mijn vrienden dronken is, zeg ik: even rustig doen. Zo lang er maar geen absolute stilte na 22.00 uur hoeft te zijn.” “Het zijn dunne muren”, zegt Trip. “Als de burens de afwas doen, dan hoor ik dat. Dat heeft niets met studenten te maken.” Haar voornaamste punt: als je ergens last van hebt, zeg dat dan. “Ik snap dat het heel vervelend is als je kinderen niet kunnen slapen, dus bel even aan en zeg: goh, weten jullie wel dat hiernaast een vijfjarige woont. Ik heb bijvoorbeeld last van het licht van de achterburen. Die hebben de hele nacht een lamp in de achtertuin aanstaan die precies bij mij naar binnen schijnt. Daar hebben ze waarschijnlijk geen idee van.” De dames zien wel wat in een barbecue voor de hele straat. “Leer elkaar kennen. Focus op de voordelen, ik zou bijvoorbeeld graag oppassen. En ga niet alleen anoniem blaadjes ophangen.” Die blaadjes, die zijn van het actiecomité Buurtbalans. Overal in de wijk hingen ze posters op met ‘Stop uitbreiding van kamergewijze verhuur’. “Omdat de politiek ons niet serieus nam”, zegt Mooren. “Maastricht is nu eenmaal een studentenstad, wordt er geroepen. Maar spreid de kamerhuur dan ook over de hele stad. Er zijn wijken waar geen student woont.” Leonards: “Ze doen alsof aantallen er niet toe doen, maar dat doen ze wél.” In juli 2015 besloot de gemeente de ‘nee, tenzij’-regel te veranderen in ‘ja, mits’, wat ertoe leidde dat illegaal gesplitste woningen gelegaliseerd konden worden. Sindsdien zijn er in Maastricht 415 aanvragen gedaan voor woningsplitsing en omzetting naar kamers (zowel legalisatie als nieuwe aanvragen). De meeste (48) werden gedaan in Brusselsepoort. Daar kwam ook het meeste protest: 248 bezwaarschriften dienden de bewoners in. “Huseigenaren worden beloond omdat ze iets illegaals hebben gedaan”, zegt Mooren. “Met de bezwaarschriften willen we aangeven dat dat niet langer kan. De legalisering moet stoppen.”

“Huseigenaren worden eigenlijk beloond omdat ze iets illegaals hebben gedaan”

Quotum

UCM-student Aise de Pagter legt een Buurtbalans-flyer op tafel tussen de etensresten van gisteravond. In maart trok hij met drie dispuutsgenoten in het huis in de Franquinetstraat. “Er was laatst een bijeenkomst op het plein, daar heb ik dit meegekregen. Ze hebben oprecht een goed punt, er zitten hier belachelijk veel studentenhuizen. Misschien is een soort limiet wel de oplossing.” Hij trommelt huisgenoten Jasper Bongers en Lars Jonkman uit hun bed. “Kom, praten met Observant.” Ze hadden mazzel, vier masterstudenten trokken tegelijkertijd uit het huis. Nu hebben ze een tuin, waar ze graag borrelen. “We hebben best vaak harde muziek”, zegt Jonkman. “Maar als daar klachten over komen, zetten we het zachter.” Tot nu toe hebben ze nog niets gehoord. “Misschien omdat we er nog niet zo lang wonen.” De Pagter: “Ik hoop eigenlijk dat dat komt omdat we netjes zijn.” Fietsen gaan ’s nachts verderop in de straat in de stalling om de burens niet te storen en borrels houden rond 22.00 uur op. “Dan gaan we de stad in.” Het is een fijne buurt, vindt Bongers. “Ik kom uit Limmel, daar waren ze ook niet blij met studenten. Ik heb

het idee dat de mensen hier toleranter zijn.” De Pagter: “De buurvrouw kwam laatst vragen of hier wel studenten woonden. Ze hoorde nooit wat.” Actiecomité Buurtbalans wil graag dat er – naast een quotum voor kamerhuur in een wijk of straat – een leefbaarheidstoets komt, iets waar de lokale politiek het nog niet over eens is. “Ze zeggen dat het niet werkt in andere steden”, zegt Leonards. “Maar wij hebben contact met inwoners, ambtenaren en beleidsmedewerkers van die gemeentes en het werkt juist prima.” Om bijvoorbeeld in Wageningen een vergunning te krijgen voor woningsplitsing, mag in een straal van 50 meter rondom het huis niet meer dan 15 procent van de panden uit kamerhuur bestaan. Ook wordt er gekeken naar de hoeveelheid klachten die er de afgelopen twee jaar uit die buurt zijn

binnengekomen bij de politie en buitengewoon opsporingsambtenaren. “De gemeente Maastricht vindt dat leefbaarheid niet te meten is, maar als je met z’n allen criteria afspreekt dan kan dat wel”, zegt Mooren.

Buurtgevoel

Het was overigens niet altijd bar en boos. “Twee jaar lang hebben we hier een fantastische tijd gehad”, zegt Mooren. Het was een jaar of vijf, zes geleden. De buurtbewoners hadden samen met de studenten om tafel gezeten om een protocol op te stellen: hoe willen we met elkaar samenleven. Daarnaast nam Mooren het initiatief om een festival te organiseren. Op het Orleansplein kwamen studenten en bewoners samen om te eten en naar muziek te luisteren. “Daar ben ik trots op, iedereen hielp mee, je wist wie er woonde.” “Er heerste echt het buurtgevoel”, beaamt Leonards. Maar na een paar jaar was het voorbij. “Die studenten gingen weg en de nieuwe lichter had er geen zin in of tijd voor”, zegt Mooren. “Op een gegeven moment ben je het beu om steeds te leuren voor subsidies en ondersteuning.” Het protocol bestaat nog wel. Alleen, de meeste studenten weten er niet van. Het verloop is groot; in Brusselsepoort, en vooral rondom het Orleansplein, wonen voornamelijk buitenlandse studenten die slechts voor een semester of een jaar in Maastricht zijn. Als er klachten zijn over geluidsoverlast, melden buurtbewoners dat. Samen met de wijkagent gaan ze bij de studenten langs. “Dan geven we hen het protocol – in Nederlands en Engels – en leggen uit waarom het belangrijk is dat het ’s avonds rustig is. Komen er binnen drie maanden weer klachten dan krijgen ze een gele kaart, gebeurt het dan nog een keer dan worden er spullen in beslag genomen. Dat is pas één keer nodig geweest. De meeste studenten begrijpen het best. Maar ja, drie maanden later woont er iemand anders.”

Huisbazen

Niet alleen kunnen ze studenten pas aanspreken als er al iets gebeurd is, Leonards en Mooren vinden ook dat de buurtbewoners niet de handhavers zouden moeten zijn. “Het is de verantwoordelijkheid van de huseigenaar”, zegt Mooren. “Maar die is vaak niet te bereiken.”

Foto: Loraine Bodewes

Leonards: “Nu zijn wij steeds de zeurpieten, dat vinden we ook niet leuk. Maar als de eigenaar op Cuba zit en het beheerbedrijf reageert op klachten met: we zullen de studenten eens mailen, dan heb je geen aanspreekpunt.”
In het beloofde kwaliteitskeurmerk dat de verhuurdersvereniging (controle op overlast, centraal aanspreekpunt) wil invoeren, hebben de heren weinig vertrouwen. “Niet iedere huisei-

genaar is er op aangesloten. Hoe gaan ze ervoor zorgen dat mensen zich eraan houden”, vraagt Leonards zich af. “De meesten zijn alleen bezig met legalisering”, zegt Mooren.
De huisbaas van Dennis Martinez, derdejaars Science Programme, zit ook in het buitenland. “Maar hij is makkelijk te bereiken via e-mail en in juli en augustus woont hij zelf hier.” De rest van het jaar wonen er acht studenten in het grote

pand in de Victor de Stuerstraat. De gezamenlijke woonkamer heeft een marmeren schouw, enorme schilderijen aan de muur en glazen deuren naar de Italiaanse tuin met eettafel. De buurman is niet blij met ze. “Bij het minste of geringste belt hij aan om te klagen. Ik denk dat het een opeenstapeling is van twintig jaar studenten naast zich. Toen ik hier drie jaar geleden kwam wonen gaven we regelmatig een feest.

Dat is wat je hier doet, in Maastricht. Dan belde hij om 3 uur 's nachts aan om te vragen of het afgelopen was. Volkomen logisch. Maar nu belt hij ook als we te hard de trap oplopen of met een paar mensen in de tuin zitten te eten. Dat levert spanning op. Als ik in mijn eerste jaar zou zitten, bleef ik hier niet wonen.”

Cleo Freriks

UM-team wint nationale pleitwedstrijd

Vijf Maastrichtse masterstudenten hebben woensdag 18 mei voor het eerst in de geschiedenis de beker mee naar huis mogen nemen van de VAR-pleitwedstrijd, een jaarlijkse bestuursrechtelijke competitie. Tijdens de vijfentwintigste editie mochten Dagmar Gerards, Stef Huijnen, Daniëlle Knibbeler, Bas Maas en Kirsten Thoma in de finale pleiten tegen teams uit Utrecht en Groningen. In de slotfase werd aan de studenten een nieuwe casus meegedeeld waaraan ze drie kwartier mochten werken. Zonder hun coaches. Voor de UM-studenten betekende dat: geen steun en begeleiding van de

docenten Sander Jansen en Ellen Hardy. Aan de finale gingen schriftelijke voorronden en pleitronden vooraf. De casus had betrekking op een zieke burger met een uitkering in een fictieve Brabantse gemeente die zes hennepplantjes (wettelijk mag je er maar vijf kweken voor eigen gebruik) op zijn vensterbank had uitgesteld.

Europese diabetesprijs

Prof. Patrick Schrauwen heeft de Minkowski prijs ontvangen van de Europese diabetesvereniging (EASD). Deze onderscheiding – plus 20 duizend euro – geldt als een van de belangrijkste prijzen op het vakgebied. Het is de tweede keer dat de prijs, ingesteld in 1966, naar een Nederlander gaat. Schrauwen heeft met zijn onderzoek meer licht geworpen op de relatie tussen mitochondrieën (energiecentrales in de cel), vetstapeling in spieren en verminderde gevoeligheid voor insuline. Onlangs ontdekte hij dat een koude omgeving een gunstig effect heeft op de insulinegevoeligheid van de spieren van diabetespatiënten (type 2). Schrauwen ont-

ving al meerdere prijzen voor zijn wetenschappelijke werk, waaronder de Rising Star Award van de EASD in 2008.

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Vrijheid van meningsuiting

Graag wil ik mijn instemming betuigen met de column van oud-rector Hans Philipsen in de *Observant* van 12 mei. Hier wordt een goed gemikte schop uitgedeeld onder de kont van de (inter)nationale lolbroeken, die menen dat scabreuze beledigingen onder de noemer vrije meningsuiting vallen. Ik wens als Nederlander niet geassocieerd te worden met onderbroekenlol

waarmee wie dan ook, staatshoofden of anderen, worden geschoffeerd. Het mist elk niveau en is vooral een blijk van misplaatste zelfgenoegzaamheid van mensen die het debat kennelijk niet op een fatsoenlijke manier kunnen voeren, omdat ze nu eenmaal met alles en iedereen de draak moeten steken. Van mij mogen ze de lolbroek uithangen zoveel als ze willen, het is zelfs mogelijk dat ik om ze kan lachen, maar laat deze lieden vooral spetteren in hun eigen pierenbadje en bestrijd met alle middelen hun geborneerde waan als zouden ze een serieuze bijdrage leveren aan het publieke debat.

Dr. Willibrord Beemsterboer

De foto van rector Rianne Letschert in *Observant* 32 is gemaakt door Loraine Bodewes.

“We gaan geen plexiglas voor de ramen zetten, dat kost te veel geld”

Vervolg van pagina 1

gedragsverandering.”

Een andere studentensuggestie wordt omarmd, sterker, er wordt al aan gewerkt. Waarschijnlijk per september komt er een soort ‘barometer’ op de UB-site, plus een app, die inzicht geven in de drukte op de verschillende locaties.

Het beleid van de UB is tweeledig: voor de lange en de korte termijn. Wat betreft het eerste, men

gaat samen met de facilitaire dienst een prognose maken van de behoefte aan bibliotheekvoorzieningen in 2025. Daar zal ongetwijfeld het gebrek aan groepsstudieruimtes in prijken. Froeling: “De *room booking* faciliteit is heel populair, we merken dat er te weinig groepsruimtes zijn.”
Verder richt men zich waar mogelijk op oplossingen voor de korte termijn. Daar behoorden bijvoorbeeld voorzieningen als de Tapijn bij, extra *learning spaces* zonder studiemateriaal, maar daar

klagen de studenten dan nu weer over. Froeling: “Het is bewust gedaan, dat daar geen boeken zijn. Overigens zit er in de Tapijn een groepje *hardcore* users die het fantastisch vindt, die vooral niet willen dat iedereen er naartoe komt. Wat betreft de kou, de studieboxen zelf zijn verwarmd, alleen de gangen niet, de open ruimtes. En nee, we gaan geen plexiglas voor de ramen zetten, zoals deze studenten voorstellen, dat kost te veel geld. Het gebouw wordt uiteindelijk gesloopt, dus met

investeringen zijn we zuinig.”

Studenten, zo heet het in de memo, hebben moeite om nieuwe voorzieningen als de studieplaatsen in de sporthal en op de Tapijnkazerne te vinden. Froeling: “Dat komt vanzelf, de nieuwe studieplekken in het SSC zaten in het begin ook niet vol. We gaan ze in ieder geval niet aan het handje meenemen.”

Wammes Bos

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Rian Langendonck.

Studie: Ik koos voor milieugezondheidskunde, destijds een specialisatie binnen gezondheidswetenschappen, omdat die bij me paste. Het was een brede studie en daar hou ik van. Ik ben een generalist, weet graag van heel veel een beetje. Al ging het soms ook de diepte in, bij milieurecht bijvoorbeeld. Tegelijk kregen we onderwijs over het menselijk lichaam, over het effect van giftige stoffen op organen, over het gedrag van mensen. Waarom scheiden ze hun afval niet? Ik doe er niets meer mee, beweeg me nu vooral in een bestuurlijke omgeving.

Docent: Jan van Maanen. Ik noem hem ook als een postuum eerbetoon. Hij is een paar jaar geleden gestorven. Als groep waren we gezellig druk, maar Jan was altijd de rust zelve. Hij gaf de werkgroep GRAT, taaie kost, met veel toxicologie. Al herinner ik me ook hilarische momenten. Eén keer waren we gaan barbecue-en om een paar dagen later te testen of we de aangebrande stukken vlees, in de vorm van organische verbindingen of paks, terugzagen in onze urine.

Anekdote: We gaven bijna alle docenten bijnamen. Die waren niet naar bedoeld maar ze

bekten gewoon beter. De statistiekdocent noemden we Rik Statistik. De docent epidemiologie, een vrouw die Dorant heette, werd Epi Deo. Iedereen gebruikte die namen. Zo vaak, dat je later niet meer wist hoe docenten werkelijk heetten. Dus als je een mail wilde sturen, had je een probleem. Ik weet ook nog dat we een jonge docent 'batsengezicht' noemden. Hij heette Debats en beschikte over een blote billengezicht, vonden we toen. Heel flauw allemaal, maar zoals gezegd, niet onaardig bedoeld.

“De kantine voor de UB was toen een ware flirtlocatie”

Plaats: Je had toen in de UNS 50, voor de halve cirkel van de UB, een kantine. Dat was een ware flirtlocatie. Vandaaruit kon je namelijk de bieb in kijken. Omgekeerd wist je als je in de bieb zat, dat je vanuit de kantine bekeken werd. Ik heb daar een jongen leren kennen met wie ik acht jaar samen ben geweest. Hoe dat ging? Eerst kijken, dan in de kantine in contact komen. Op dat moment waren we allebei nat geregend, we ontdekten dat onze ouders in hetzelfde dorp woonden. Klik. Iedereen wist dat daar geflirt werd. Er zijn aardig wat stelletjes gevormd. Een mooie bijvangst bij alle readers en blokboeken.

Maurice Timmermans

Rian Langendonck, geboren op 12 februari 1976 in Tegelen, studeerde van 1994 tot 1999 milieugezondheidskunde. Nu werkt ze als woordvoerder en relatiemanager bij Rijkswaterstaat (Maastricht). Langendonck woont samen in Gulpen en heeft drie kinderen.

film: Love & friendship

Een mannenverslindster zonder scrupules

Still uit *Love & friendship*

De Engelse romanschrijfster Jane Austen kennen we van meermaals verfilmde boeken als *Sense and Sensibility* en *Pride and Prejudice*, maar ook van enkele korte verhalen. Een daarvan, *Lady Susan* (1794), werd pas vijftig jaar na haar dood uitgegeven. Het is een briefroman, vermoedelijk geschreven op haar 17e. Het 130 pagina's tellende boekje is nu verfilmd als *Love & friendship*.

We ontmoeten de bloedmooie weduwe Lady Susan Vernon (Kate Beckinsale) op het moment dat ze uit een groot landhuis gezet wordt. Er is

duidelijk iets voorgevallen, want de vrouw des huizes is in tranen. Naarmate de film vordert, blijkt dit echter *business as usual* voor Susan. Ze verbreekt relaties aan de lopende band en drijft mensen uit elkaar. Zonder al te veel wroeging. Ze trekt samen met haar zestienjarige dochter Frederica in bij schoonbroer Charles Vernon en diens echtgenote Catherine. Daar zoekt Susan een geschikte echtgenoot voor haar dochter en voor zichzelf. Al snel treft ze twee kandidaten: de aantrekkelijke Reginald DeCourcy en de niet bijster slimme maar steenrijke Sir James Martin.

Neemt ze de knapste man zelf, of regelt ze die voor haar dochter?

Om die vraag draait het in *Love & friendship*, van de onervaren regisseur Whit Stillman. Hij maakte eerder een paar kleine producties maar houdt zich nu prima staande, al zijn de vele personages soms moeilijk uit elkaar te houden. Hiervoor heeft Stillman een wat geforceerde oplossing gevonden: iedereen wordt geïntroduceerd met een foto en humoristisch begeleidend tekstje. Dat zijn niet de enige humoristische momenten.

Vooral de scènes met Susan en haar Amerikaanse hartsvriendin Alicia Johnson zijn erg komisch. Tegenover Alicia onthult Susan al haar plannetjes om een nieuwe partner te vinden. Amusant is ook hoe alle vrouwen direct door hebben op wie Susan aast, en de mannen niet.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance film-journalist

thuisreiziger

Weg met de vergrijzing

Het wil in ons deel van de wereld maar niet lukken om de toename van de levensverwachting tot staan te brengen. Wat in de politiek ook wordt verzonden aan bezuinigingen, niets helpt. Vorige week nog konden we lezen dat in deze eeuw, in zestien jaar, de levensverwachting van luitjes zoals ik met vijf jaar zou zijn toegenomen. Schrikbarend toch. Het betekent dat ik dit jaar ruim drie maanden mag bijschrijven op weg naar het einde. De reactie zal niet mals zijn: pensioenkorting, minder voorzieningen in de zorg, opheffing van bushaltes en brievenbussen. En niet te vergeten: alles online en digitaal. Waarom zal het ook dan niet lukken de sterftecijfers te verhogen?

Op het gebied van de medische wetenschap gaan de ontwikkelingen zo snel dat veel levensbedreigende aandoeningen behandeld kunnen worden en door medicijnen en leefregels beheersbaar zijn. Mijn stukje kan ik daardoor ook schrijven. Succes in de zorg is maar de helft van het verhaal. Wij leven anders en 'duurzamer' dan vroeger. Roken, drinken, schranzen, lekker niks doen, om me daartoe te beperken, zijn niet meer wat ze geweest zijn. De tweedeling tussen de

Foto: Loraine Bodewes

zittende dooretters en de bewegende duurzamen valt elke dag meer op. Heel recent presenteerden onderzoekers de beste voorspellers om de 100+

te halen: veel bewegen en minder eten. Dames en heren politici en beleidsmakers, hoe moet dat nu verder? De kosten rijzen de pan uit.

Er ontstaan ondanks of dankzij al het bewegen steeds grotere financiële en aanverwante problemen. Zelfs de op de godsdienst veroverde mogelijkheid van euthanasie binnen de medische zorg biedt weinig soelaas. Misschien kunnen we nog luitjes overhalen om het leven te verlaten omdat ze vinden dat het zo wel mooi en welletjes is. De politiek meent op initiatief van Pia Dijkstra van D66, dat het weer tijd wordt om de 'zelfmoordpil' te bepleiten. Een dwaas luchtkasteel omdat de staat dat alleen kan regelen als er een goedkeurende instantie denkbaar zou zijn. Aangezien de artsen terecht deze rol afwijzen, en burgers geen volkscommissaris of dorpsoudste zullen accepteren, verhuist het voorstel ongetwijfeld naar een nieuwe breed samengestelde commissie. Die zal dan wel subsidie krijgen van de pensioenfondsen, de minister van Financiën en de Bond van Erfgenamen. Mevrouw Dijkstra, in orthodoxe kringen zegt men wel: er bestaat geen gemakkelijk te verkrijgen genade. Zeker niet bij het afscheid uit het leven.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet
Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob
Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph
Stassar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Victoria Angel, Albert Bergbroeder, Ingrid Candel,
Fleur Damen, Ype Driessen, Arjen van der Heide,
Frans Leeuw, Hans Philipsen, Kate Surala, Mark
Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of [www.observantonline.nl/English/
Announcements](http://www.observantonline.nl/English/Announcements)

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en
andere belangstellenden kunnen zich abonneren
voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het
Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

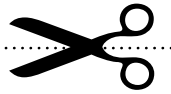
Wij zoeken een leuke oppas voor onze drie
kindjes (4, 2 en 0). Oppassen af en toe,
overdag of 's avonds. Graag bellen voor
kennismaking 06-18530360

PROFESSENELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS.
WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 [INFO@
DLGRAPHICS.NL](mailto:INFO@DLGRAPHICS.NL)

paartjes

Heb jij passie voor de horeca? Dan is een
(bij)baan in de bediening bij Buitenplaats
Vaeshartelt iets voor jou. Kijk op [www.
vaeshartelt.nl](http://www.vaeshartelt.nl)

De Nacht van de Fooi vindt dit jaar
plaats op 28 mei. De deelnemende
horecagelegenheden staan deze dag hun
fooi af aan zes kleinschalige projecten.

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor
langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met
donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg
omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen)
binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie [www.observantonline.
nl](http://www.observantonline.nl) Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De
redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

**“Je kunt op
meer plekken
sigaretten
kopen dan
brood!”**

Kijk wat nog meer best gek is op
kwf.nl/bestgek

OP WEG NAAR EEN
**ROOKVRIJE
GENERATIE**

Samen komen we steeds dichterbij

KWF
KANKER
BESTRIJDING

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

**MOND
SPRAAK
ARM**

**BEROERTE
ALARM**

BEL 112

hartstichting.nl Hartstichting

Maastricht University **40**
1976-2016

Today is your last chance
to vote for the University,
Faculty and Service
Council Elections

Make your voice heard!

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

**LOOP, FIETS
OF WANDEL VOOR
KANKERONDERZOEK
IN LIMBURG**

Zaterdag 28 mei | Eijsden-Margraten

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen

Aula Minderbroederberg 4-6

20-05, 10.00 uur: dhr. Thomas L. Theelen, MSc.	16-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM
20-05, 12.00 uur: mw. Romy M.W. Kremers, MSc.	en Hasselt Univ.,
20-05, 14.00 uur: dhr.ir. Lucas Lindeboom	mw. Nele Claes, MSc.
20-05, 16.00 uur: dubbelinauguratie van	16-06, 12.00 uur: mw.drs. Guusje Vugts
Prof.dr. Paul G.A. Volders en	16-06, 14.00 uur: dhr. Freek Gillissen, MSc.
prof.dr. Monika Stoll	16-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marian
25-05, 12.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en	H.J.M. Majoie
KU Leuven, Belgium	17-06, 10.00 uur: dhr. Alexander P. Henkel, MSc.
mw. Zuzana Kasanova, MSc.	17-06, 12.00 uur: mw. Yvette M.M. Essers, MSc.
25-05, 16.00 uur: mw. Hester D.S. van der Kaaij,	17-06, 16.00 uur: Afscheidscollège
LL.M.	Prof.mr. Gerard Mols
26-05, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus P.A. Janssen	20-06, 16.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en
26-05, 16.00 uur: mw.drs. Judith W.A. Beuving	ULg dhr. Klaus Möllenhoff, MSc.
27-05, 12.00 uur: mw.drs. Evie P.M. Broeders	22-06, 10.00 uur: dhr.drs. Thomas C. Emmerling
27-05, 14.00 uur: dhr. Kevin E.H. Gerritsen, MSc.	22-06, 16.00 uur: mw. Farida Lada, MBA
27-05, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jure Vidmar	23-06, 10.00 uur: dhr. Bart R.T. Legein, MSc.
01-06, 10.00 uur: dhr. Tim Peters, MSc.	23-06, 12.00 uur: dhr. Stefan H.M. Gorissen, MSc.
01-06, 14.00 uur: mw.drs. Danielle A.J.E.	23-06, 14.00 uur: mw. Marika Leenders, MSc.
Lambrechts	23-06, 16.00 uur: dhr. Rogier J.M.M. Holtermans,
01-06, 16.00 uur: mw. Jette Led Sørensen, MSc.	MSc.
02-06, 16.00 uur: mw.drs. Ingrid van den Hoven	24-06, 10.00 uur: dhr. Bram M.W.C. Brouwers,
03-06, 10.00 uur: dhr. Wouter J.A. Derks, MSc.	MSc.
03-06, 12.00 uur: mw.drs. Monica H.M.E. van	24-06, 12.00 uur: mw.drs. Tjinta Brinkhuizen
Anten	24-06, 14.00 uur: mw. Brenda A.J. Berendsen, MSc.
03-06, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus M.M. Bertrand	24-06, 14.45 uur: dhr. Andrea Milan, MSc.
08-06, 14.00 uur: mw.drs. Claudia A.B. Schlegel	24-06, 16.30 uur: Inauguratie van
08-06, 16.00 uur: dhr.drs. Willem J.M. Koops	Prof.dr. A.M. Hofman
09-06, 12.00 uur: dhr.ir. Frank C.G. van Bussel	28-06, 10.00 uur: mw. Natasha Azzopardi Muscat,
09-06, 14.00 uur: mw. Sanne J.G. ten Oever	MSc.
09-06, 16.00 uur: mw.drs. Heleen M. Staal	28-06, 14.00 uur: mw. Anna S. Wollmann, LL.M.
10-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM	29-06, 10.00 uur: mw. Maike Gerken, MSc.
en Hasselt Univ.,	29-06, 12.00 uur: dhr. Doris W.M. Gevers, MSc.
mw. Lisa Schönfeldt, MSc.	29-06, 14.00 uur: dhr. Daniël J.L. van Twist, MSc.
10-06, 12.00 uur: dhr. Peter Chi Hin Chan, LL.M.	29-06, 16.00 uur: mw.drs. Vivian E.M. van den
10-06, 14.00 uur: dhr. Giulio Valenti, MSc.	Boogaart
10-06, 16.30 uur: Inauguratie van	30-06, 10.00 uur: mw. Kranthi M. Panth, MSc.
Prof.dr. Marko Jelcic	30-06, 12.00 uur: mw. Sara João Botelho de
13-06, 10.00 uur: mw. Pham Bich Diep, MSc.	Carvalho, MSc.
15-06, 12.00 uur: mw.drs. Rianne P.J. Geerlings	30-06, 14.00 uur: dhr. Guang Shen, LL.M.
15-06, 14.00 uur: mw.drs. Patricia J.A. Dijkstra-	30-06, 16.00 uur: mw. Taotao Yue, LL.M.
Jaspers	
15-06, 16.00 uur: dhr. Rik Linssen, MSc.	

Interne vacatures

- **Senior Informatiemanager** FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.121
- **PhD student** NUTRIM Human Biology & Movement Sciences, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.122
- **Stralingsdeskundige**, FHML/Centre for Research Innovation, Support and Policy (CRISP), 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.123
- **Medewerker studentenzaken**, Onderwijsinstituut FHML, 20 uur
Vacaturenummer: AT2016.124

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: *'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.*

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden:

8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.
(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie:

Bel of mail met Riki Janssen (043-3885384 of riki.janssen@maastrichtuniversity.nl)

Sollicitere!

Van links naar rechts in het politieke spectrum is iedereen het er wel over eens: dat basisinkomen, dat klinkt zo gek nog niet. Dus waarom niet? Dat het komt, lijkt onvermijdelijk. Maar daar moeten we dan nog wel even op wachten. Men wil namelijk eerst nog even voelen of het water niet te koud is, want het blijft immers toch een sprong in het diepe. En dus zijn wij, studenten die spoedig afstuderen, maar weer eens mooi te vroeg (of te laat?).

Nee, wij studenten hebben pech. Met een opgedirkt cv (elke scheet die je gelaten hebt moet erop) en een kekke foto op je LinkedIn, moeten we de "bv-ik" zien aan te smeren. Anders is het gewoon een nummertje trekken bij het UWV. Of zwoegen op een onderbetaald tijdelijk contract, dat kan natuurlijk ook. Maar dan wel graag nog even meebetalen aan het pensioen van die ouwelui, want het laten instorten van het pensioenstelsel, daar moeten we nog even mee wachten tot de gehele babyboomgeneratie goed en wel de weg naar de eeuwige vrijheid heeft gevonden. Het liefst met een beetje een knappe wagen, een hypotheekvrij huis en we wie weet nog een beetje een fatsoenlijk vakantiehuisje in Zuid-Frankrijk voor erbij. Of op een van die schattige Griekse eilandjes, daar schijnen ze tegenwoordig voordelig te zijn.

Pech, ja, want zo'n basisinkomen heeft wel wat te bieden. Zonder zorgen de verworvenheden van de studie laten kristalliseren. Het opdoen van praktische wijsheid, zonder de vijftigplusser van zijn geliefde kantoorbaan te beroven. Met een basisinkomen zijn de mogelijkheden onbegrensd. Ik zou nog niet gaan werken, maar boeken schrijven, over geheime liefdes, over wilde avonturen, of misschien wel gewoon á la Brusselmans over mijn dagelijkse kopje koffie. Ik zou een zeilboot kopen en daarmee de woeste oceanen temmen. Of lekker in de haven blijven liggen bakken in de zon, want wat maakt het uit? Ik zou een instrument leren spelen en dan niet van die slappe kampvuurnummers op een gitaar, maar echte muziek. Waarom niet een trompet, of een harp. Ik zou talen leren, niet van Duolingo of Rosetta Stone, maar door te reizen. Geen zinnen zoals, "de mier eet een appel," of "ik ben een vogel," maar de taal echt leren. *Songe à la douceur d'aller là-bas vivre ensemble!*

Ik zou, ik zou, ik zou. Ach, misschien zou ik ook wel gewoon, zoals de Janse Bagge Bend het al zo mooi verwoordde, *solliciteren!* (*Höbste al gesjreve? Viefensevetig breeve! Den sjrief mer opnuuji!*)

Arjen

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Hoera, ik mag stemmen!

Inderdaad, joepie! Eindelijk! Ik ben als beleid-sambtenaar en speciale gezant van Germanicus maar een eenvoudige obp'er, dus wanneer mag je dan stemmen? Een keer per twee jaar op de obp'ers in de universiteitsraad, en met dezelfde frequentie voor de dienststraat, die op de Berg wel te verstaan. Die van MUO, u allen bekend als de dienst die dag en nacht klaar staat voor CvB en vaderland.

Maar stemmen voor de dienststraat, dat is al heel lang geleden, want de Berg had er geen. Niemand had er zin in. Terwijl ik nu op de excellentie nieuwe UM-site lees: *De Dienststraat komt het recht toe de directeur te adviseren. Soms heeft de directeur de instemming van de Dienststraat nodig voordat hij een maatregel kan uitvoeren.*

Aha, hoe werkt dat dan als er geen dienststraat is? Dan werkt het dus niet. Dan wordt die maatregel niet uitgevoerd. De universiteit draait toch wel, hoor. En hoe werkt het als er èn geen dienststraat èn geen directeur is? Want dat was de afgelopen jaren het geval, beste lezers. We hadden ooit heer Bos, N., in de periode dat hij overal directeur van was dus ook van MUO. Maar die wilde voor zijn pensioen nog een keer echt aan de touwtjes trekken en vertrok naar ons Hoge College. Daarna was er niks, niemand. Wij hielden de zaak gewoon zelf draaiend, met z'n allen: de juristen, de lui van academische affaires, de hrm'ers, de financiële jongens en -meisjes, de archiefstijgers; vergeet ik nog een categorie? Wij voerden zelf maatregelen in en uit. Wij waren zelfsturend, wij schreven zelfdragende notities, wij deden alles zelf. Dacht ik. Soms verscheen heer Bos nog een keer ten tonele in een vruchteloze poging iets te doen wat op leidinggeven leek, dan hoorden we hem aan, knikten we vriendelijk en gingen even later verder met het echte werk. Na een omweggetje langs het koffiemasjien, dat spreekt vanzelf.

Inmiddels hebben we een nieuwe directeur, trice eigenlijk maar dat mag je dus niet meer zeggen tegenwoordig, mevrouw Carola. Wij zijn daar heel blij mee, want jaren van zelfsturing en zelfdraging maken een mens meer dan gemiddeld moe. En het leuke is: er is nu iemand om te adviseren! Dat wil zeggen, als er een dienststraat is, want alleen de dienststraat mag de directeur adviseren. Anders telt het niet. En die komt er nu, achterop de verkiezingskrant staat een foto van vier fruitige dames die met z'n allen op drie zetels gaan zitten. Dat kan dan allemaal weer, bij ons op de Berg. Ik ga op alle vier stemmen, als dat mag, ze willen "transparantie" en "weten wat er leeft" (daar hadden we toch het koffiemasjien voor?) en dat steun ik van harte. Mag ik niet stemmen? Hoe nu? Alle zetels al automatisch bezet! Wel gvd, dan weten de dames straks nog niet welke overweldigende meerderheid van hun collega's achter ze staat. Namens wie ze hun doorwrochte adviezen gaan geven.

Nee, dan de dienststraat bij onze vrienden van Facility Services. Vijf lijsten op de rol. Vorig jaar brak daar de pleuris uit en nu weten we waar dat aan lag. Dat kun je aflezen uit de programma's van de kandidaten. Kijk naar de trefwoorden die ze bezigen en weet waar het aan ontbroken heeft bij FS. Lijst 1: eerlijk, transparant, oprecht, de afkorting levert zelfs de naam, ETO. Dat oprecht en eerlijk synoniemen zijn, alla, kniesoor etc. Ze willen respect voor de kunde en vaardigheden van de medewerkers. Een ander wil: geen dubbele agenda's. De volgende: vertrouwen, duidelijkheid en rust. Dan: integriteit, eerlijkheid, openheid, duidelijkheid, geen regelzucht, geen systeemdwang, geen massaliteit. De laatste: een veilige omgeving, luisteren naar elkaar. Ze zoeken daar nog een nieuwe directeur. Die weet wat hem te doen staat. Of trice natuurlijk.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder